

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΑ ΝΕΑ ΕΠΙΚΕΝΤΡΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ (του Γιάννη Ζήση)

Για πρώτη φορά στην ιστορία της ανθρωπότητας, στεκόμαστε ανάμεσα στο φως και στη σκιά μας σε παγκόσμιο επίπεδο. Είναι φανερό πως εισερχόμαστε σε μια περίοδο παγκόσμιας και πολύπλευρης κρίσης και ότι θα αναγκαστούμε να κάνουμε οριστικές επιλογές για το μέλλον.

Έχουμε μπει σε μια πορεία που υπονομεύουμε τη βιωσιμότητα, τόσο τη δική μας, όσο και του πλανητικού οικοσυστήματος του οποίου είμαστε μέρος.

Το μέλλον μας υπονομεύεται στον βαθμό που ανεχόμαστε την καταστροφή της φύσης, την ασύδοτη γενετική μηχανική, την ολική ταύτιση με το συμφέρον, την «πολιτισμένη» οργάνωση της εσωτερικής βαρβαρότητας του υλισμού, τον χυδαίο αναχρονιστικό φονταμενταλισμό, τον απόλυτο οικονομισμό, τον κοινωνικό φασισμό, την τεχνοκρατία – γραφειοκρατία – μηχανοκρατία, την κενή πνευματικά και ανάλγητη ανθρωπιστικά και οικολογικά, καθώς και την ανεξέλεγκτη επέκταση της επικοινωνιακής κατάπτωσης και των λανθασμένων ανθρωπίνων σχέσεων.

Ο πληθωρισμός και ο θόρυβος –των σχεδίων βιωσιμότητας, των εννοιών και των προσώπων– ακυρώνει την ακεραιότητα και την επάρκεια της προσπάθειας ανάκτησης του ελέγχου. Η δυσκολία επιτείνεται από τον σφετερισμό και την αντιποίηση των ρόλων.

Τα νέα επίκεντρα της ιστορίας

Κατ'αρχάς, απαιτείται η αναγνώριση ενός ικανού σχεδίου βιωσιμότητας. Μέσω σιγής και επίμοχθης διάκρισης και

επικοινωνίας, πρέπει να αναιρέσουμε τον θόρυβο και τα κακέκτυπα της ποιότητας. Ούτε, όμως, αυτό θα ήταν αρκετό. Είναι τέτοιο το αδιέξοδο που ούτε η απόγνωση της κρίσης δεν μπορούν να πείσουν τη διαχειριστική τάξη για τις απαιτούμενες νέες αλλαγές και το βάθος τους. Ωστόσο, η απελπισία δεν έχει θέση ως αυτοκτονία και όταν δεν συνδέεται με την αποφασιστικότητα για αλλαγή στάσης από αυτή της ιδιοτέλειας σε αυτή της καλής θέλησης, τότε αποτελεί πρόσθετο θόρυβο και επιδεικνύει την άγνοια των εκτεταμένων πνευματικών δυνάμεων που αγωνίζονται.

Μέλημά μας είναι να διαγνώσουμε αντικειμενικά τα σημεία αισιοδοξίας:

- Ποιές χώρες ελευθερώνονται από τον ολοκληρωτισμό;
- Ποιές είναι οι πλανητικές τάσεις αποκατάστασης της βιωσιμότητας;
- Πόσο η οικολογική ευαισθησία διαχέεται ως αντίδραση στις επιθέσεις του αναχρονισμού και του αντιδραστικού συντηρητισμού;
- Ποιά είναι η επάρκεια των ανθρωπιστικών και των πνευματικών οριζόντων που υπερβαίνει το κεφάλαιο;
- Κατά πόσο αναγνωρίζεται με απελευθερωτικό τρόπο ο κόσμος των εννοιών, ο λογικός σχεδιασμός, η παρουσία του θεού και η πνευματική κλίμακα της εξέλιξης και των αξιών, όπως αυτή του ψυχολόγου Αβραάμ Μάσλοου; [1]

Αυτά είναι ερωτήματα που θα απαντηθούν στις εξελίξεις του προσεχούς μέλλοντος και θα καθορίσουν τη βιωσιμότητα της ανθρωπότητας και του πολιτισμού. Η βιωσιμότητα ήταν πάντα συνάρτηση των αλλαγών και της κατεύθυνσής τους. Αν οι αλλαγές δεν γίνουν προς τη σωστή κατεύθυνση –και τα χρόνια είναι λίγα γι' αυτό– τότε η καταστροφικότητα θα «λάμψει» μέσα από τις ανθρώπινες εμπάθειες και αντινομίες.

Είναι ευθύνη των ανθρώπων παντού να δυναμώσουν τους εργάτες καλής θέλησης με ένα πνεύμα συνεργασίας και να αφυπνιστούν μπροστά στις ενδεχόμενες πνευματικές και υλικές κρίσεις.

Εκτιμούμε πως λίγα χρόνια μας χωρίζουν από τις τελεσίδικες εξελίξεις, κατευθύνσεις και ημερομηνίες αυτού του ιστορικού κύκλου κρίσης. Έχουμε την ευθύνη της νόησης και της δράσης μπροστά στα γεγονότα.

Είναι απεριόριστα χρήσιμο το να μπορούμε να διακρίνουμε την αντίθεση μεταξύ της πλανητικής σύνθεσης και των πλανητικών σχέσεων, από τη μία, και τον πλανητικό ολοκληρωτισμό και τις δυνάμεις της χωριστικότητας που απεργάζονται υλιστικά και ιδιοτελώς την κατάσταση, από την άλλη. Το μέλλον είναι ανάπτυγμα των προθέσεων και των ικανοτήτων μας μπροστά σε αυτά που ήδη δημιουργήσαμε. Μπορούμε να το κάνουμε αυτό διασκευάζοντας τον Ουέλλινγκτον ο οποίος λίγο πριν τη μάχη του Βατερλό είπε: «δώσε μας αντοχή υγείας και αγωνιστική συνεννόηση».

[1] [Abraham Maslow – Wikipedia](#)

Γιάννης Ζήσης, συγγραφέας

Ημερομηνιά δημοσίευσης κειμένου: 17/05/2012

(solon.org.gr)